

Rakkain pakopaikkani

Ensimmäistä kertaa olin Pirtillä kuusi vuotta sitten joskus alkuvuodesta. Mummo suunnitteli vuokraavansa mökin ja menimme sitten mummon ja sen aikaisen parhaan kaverini kanssa tutustumaan paikkaan. Huvittavaa kylläkin silloin en edes pitänyt paikkaa kummoisenakaan. Olimme aikaisempina kesinä aina vuokranneet mökin läheiseltä mökkeilyalueelta Peltomäestä viikoksi tai pariiksi ja lapsi kun vielä silloin olin, suhtauduin negatiivisesti ja ollenkaan edes hyviä puolia yrittämättäkään nähdä suosikkipaikkani vaihtamiseen. Ei ollut isoa ruohokenttää jolla saattoi kävellä paljain varpain tai tuttua hiekkarantaa. Minun silmiini paikka oli silloin liian hiekkainen ja kallioinen. Kuitenkin myöhemmin juuri tärkeimmiksi ovatkin tulleet kallioiset rannat ja niiltä uiminen. Myöskään hiekkarantoja en ole sittemmin ikävöinyt.

Kuitenkin sinä vuonna päädyimme Pirtille valituksistani huolimatta. Äiti oli vielä silloin yksinhuoltaja ja paljon töissä kesälläkin, joten olin sinä ensimmäisenä kesänä lähes koko ajan mummolla hoidossa Pirtillä.

Meillä oli siihen aikaan kaksi huonetta letkalta: äiti oli vuokrannut viitosen ja mummolla oli kuutonen. Viitosesta en pitänyt, sen muistan. Se oli liian valkoinen ja mielestäni kolkko. Kuutosessa sen sijaan viihdyin. Veikkaisin, että siihen suurimpana syynä oli se, että huone tuntui aina lämpimämmältä ja kodikkaammalta, johon ainakin osaksi vaikuttivat paneloidut seinät. Myös se, että huoneessa oli televisio ja mummo antoi aina parempia ruokia kuin äiti, saattoivat hyvinkin olla auttamassa asiaa. Kuutosessa aikaa tuli muutenkin vietettyä paljon. Olin sinä kesänä mummolla hoidossa äidin ollessa töissä ja muistan nukkuneeni jokaisen mahdollisen yön mieluummin kuutosessa kuin viitosessa.

Ensimmäinen kesäni Kesäpirtillä oli sateinen ja ainakin Letkalla sen huomasi kosteuden ja auringottomuuden lisäksi varsin hyvin myös muurahaisongelmasta viitoshuoneessa. Tiedän, että mummo oli silloin ajatellut, ettei enää seuraavana kesänä ottaisi mökkiä, mutta onnekseni kuitenkin päätyi toisiin aatoksiin, sillä seuraavaa kesää vietimmekin jo nykyisessä mökissämme Emännänkämpässä. Seuraavat vuodet eivät enää ole jääneet niin tarkkaan mieleeni kuin ensimmäinen. Enemmänkin hauskoja ja rakkaita muistoja, jotka hetken mietinnän jälkeen saattaisin pystyä yhdistämään tarkemminkin johonkin tiettyyn vuoteen.

Rakkaimmat muistoni ovat suurin osa samasta paikasta, Matinsaaresta. On vaikeaa yrittää kuvailla sanoin sitä tunnetta, jonka tunnen ajatellessani paikkaa josta on tullut minulle yksi tärkeimmistä koko maailmassa. Kuitenkin sinä aikana kun yritin aloittaa kirjoittamista ja kuvailua eräs sattumus auttoi minua:

Ensimmäisellä uskonnotunnillani lukiossa, kun aloitimme puhua koko vuoden aiheista opettajamme kysyi luokalta kysymyksen johon en edes silloin osannut heti vastata. "Mikä on pyhää? Mikä tekee jostain asiasta pyhää? Mikä teille on pyhää?", hän kyseli meiltä. Kun kukaan meistä ei ollut osannut vastata tähän kysymykseen opettajamme vastasi itse ja kertoi meille, että pyhä voi olla esimerkiksi jokin hetki irrallaan arjesta, jolloin koko maailma tuntuu hetken ajan olevan täysin tasapainossa.

Silloin mieleeni muistui hetkiä, jolloin uskoin kokeneeni tämän tunteen. Yksi niistä, ehkä kaikkein rakkain on se tunne, joka tulee silloin, kun istuu Matinsaaren kallioilla tyynenä kesäyönä, eikä kuulu mitään muuta ääntä kuin aaltojen hiljainen liplatus ja Näsijärven vastarannalla Tampereen valot loistavat monivärisinä yöhön. Se hetki kuvaa mielessäni paremmin pyhää kuin mikään muu.

Aina talvisin kylminä lumisina päivinä ja talvilukukauden pitkillä koulutunneilla jaksan aina jatkaa taas sen jälkeen, kun olen unelmoinut hetken kuumista kesäpäivistä juuri niillä samoilla aiemmin mainituilla kallioilla tai uimisesta siinä samaisessa järvennykyssä nykyään minulle kaikkein rakkaimmilla kallioilla, joita yksikään hiekkaranta ei voisi voittaa yrittämälläkään.

Minulta kysyttiin kerran viime kesänä olenko jo kyllästynyt mökkeilyyn Pirtillä. Vastaus on ehdoton ei. Päinvastoin harmittelen vieläkin sitä, että kesätöiden ja lomareissujen takia en ehtinyt kuin pariiksi viikoksi Pirtille. Uskon, että elämäni olisi jäänyt paljon köyhemmäksi ja vähemmän tapahtumarikkaaksi, jos en olisi ikinä päätenyt viettämään nuoruuskesiäni Kesäpirtillä. En osaa enää kuvitella kesälomaani ilman rakkainta pakopaikkaani arjesta.

Teksti Saana Nurro